

1

Sempre passa que els grans canvis de la vida s'amaguen a les cantonades fosques del dia a dia. Et sorprenden quan menys t'ho esperes, et salten al pas, alcen els braços i et criden un «buh» a la cara que t'accelera el cor. Més o menys va anar així aquell dia que tornava de la piscina i els pares m'esperaven amb aquell posat de nosaltres-sabem-una-cosa-que-tu-no-saps.

—Laura, entra —em va dir el pare en veure'm.

Va anar ben bé així, no exagero, cap salutació prèvia d'aquelles tan normals, ni hola, ni com ha anat, ni com és que arribes tan tard, que era una altra de les seves frases predilectes. Va anar ben bé així, vaig obrir la porta, vaig deixar la bossa al davant de l'habitació de la rentadora, que és al rebedor, i em va assetjar com un bandoler. La mare, aliada amb aquelles sobtades urgències, va treure el cap per la vidriera del menjador i em va somriure entusiasmada.

«Almenys no és res dolent», vaig pensar.

Em van precedir cap a la sala d'estar i vam seure al voltant de la tauleta de vidre. La mare va allargar les cames cap al puf amb un posat molt distès i el pare va seure al meu costat al sofà.

—Què passa? —vaig deixar anar desganada, no fos cas que es creguessin que em contagiaven tot aquell entusiasme.

—Has sentit mai a parlar de Harvard? —va fer la mare, arrepapada.

Vaig mirar cap a la taula del menjador, que ja estava parada. Tenia gana i no acabava d'entendre què fèiem allà al sofà. Fos el que fos, pensava, ho podríem parlar entaulats. Aquell posat tan aristocràtic i cerimoniós em treia de polleguera.

—La universitat —va afegir el pare per veure si em feia reaccionar.

És clar que sabia què era Harvard; és clar que començava a imaginar-me que em volien enviar a estudiar allà, als Estats Units; és clar que m'estava morint de ganes de confirmar-ho, córrer a fer un tiktok i compartir-ho cantant i ballant, de whatsappejar-ho al grup de les nenes (la colla d'amigues que ens havíem batejat d'aquesta manera tan poc original); és clar que esperava que buidessin tota la informació que contenien en aquell rictus tan solemne, però com que aquella no era la manera normal de comunicar les coses, no em va donar la real gana de mostrar-los el més mínim interès.

—Papa, ja sé que Harvard és una universitat.

Ell va reforçar el somrís de vell jugador de pòquer, va sacsejar una carta que tenia preparada damunt la tauleta alçant-la un metre per damunt dels genolls i va dir:

—D'aquí a dos anys inauguraran una universitat a Barcelona, un model pioner a Europa per exportar els seus mètodes d'ensenyament i la seva prestigiosa reputació.

—A Barcelona? —se'm va escapar, decebuda.

No volia entrar en aquell joc, no volia regalar-los formar part d'aquella farsa folklòrica. Les coses es diuen o es callen, d'aquesta manera no es creen confusions. Tanta comèdia només servia per a allò, per il·lusionar-me i clavar-me després una bufetada. No hi havia cap dret que m'haguessin fet creure que m'enviaven als Estats Units a fer carrera, tot i que encara no havia ni acabat el batxillerat. Si tantes ganes tenien d'engalanar la notícia que fos, que almenys valgués la pena.

Si m'arriben a dir que me n'anava a Harvard, les meves xarxes socials haurien tret fum, el cor se m'hauria desbocat i la pell se m'hauria posat de gallina. No és que fos el meu somni ni res de tot això. Jo, com la majoria de les noies de la meva edat que aviat començaríem segon de batxillerat, no parlàvem a tota hora de quina il·lusió ens faria que ens enviessin a estudiar als Estats Units, de la mateix manera que cap de nosaltres no somiava a passar les vacances a Mart perquè allò era una cosa que ni ens passava pel cap.

Però, si de cop i volta venien els pares amb aquella retòrica de felicitat, em feien seure a la sala d'estar a l'hora de dinar i m'expressaven aquella urgència de parlar, de fer-me saber una gran novetat, l'única cosa que m'esperava a canvi era que fos el que fos m'hagués de sacsejar la vida de veritat.

I no, que obrissin una universitat de Harvard a Barcelona, encara que tot seguit em diguessin que m'hi havien matriculat, com intuïa que anava a passar, no em sacsejava la vida perquè no era una novetat tan tremenda com si m'haguessin enviat als Estats Units.

—Sí —va prendre el relleu la mare—, ja fa uns mesos ens van telefonar per parlar-nos del projecte, per si hi podíem estar interessats...

—És una de les universitats més prestigioses del món, Laura —va afegir el pare, tallant-la—, i el projecte de traslladar una seu a Europa és tota una novetat, només hi tindran accés els millors estudiants, els expedients acadèmics més brillants.

Va provocar un silenci per analitzar-me. Quatre ulls reposaven damunt meu i si haguessin pogut llegir els meus pensaments sabrien com m'irritava aquell argot artificial. Expedient acadèmic? Volia dir bones notes, ras i curt. Es creia que per parlar d'aquella manera solemne jo hi donaria més importància? No, sinó que encara em desconcertava més, perquè si, com semblava, jo havia d'acabar formant part d'aquell experiment europeu de la prestigiosa universitat americana, un bon expedient acadèmic, com deia ell, no era pas el meu cas, que prou em conformava a passar la selectivitat.

Si la passava.

—Podeu anar al gra? Tinc gana —vaig dir desesperada.

La mare va arronsar les cames i es va asseure d'una manera normal, va dibuixar un somriure més gran i es va afanyar a guanyar la mà al pare per ser ella, finalment, qui em digués la notícia. La GRAN notícia.

—Ens van trucar per informar-nos del projecte RAS, «Redescobriments d'arrels socials». T'havien preseleccionat per participar-hi i si en volíem formar part havíem d'omplir i enviar-los un qüestionari que es baixava per internet. Primer ens pensàvem, bé, m'ho pensava jo, que vaig ser la

que vaig agafar la trucada, que es tractava d'una mena d'estafa d'aquestes per robar-te les dades, però el papa ho va comprovar i no, tot era veritat, així que vam fer-ho i avui hem rebut aquest correu que té el papa on ens confirmen que t'han acceptat.

—Com?

Vaig ser concisa, no volia expressar la barreja de sensacions que m'atacaven. D'una banda, encara que no me n'anés als Estats Units a estudiar, ser l'elegida m'omplia d'orgull, i aquella urgència que ja m'havia entrat abans de rebentar les xarxes em va tornar a excitar. De l'altra, però, estava farta de tanta cerimònia, farta que tot ho haguessin de fer d'aquella manera i amb aquell protocol i farta, sobretot, que juguessin amb el meu futur sense tenir-me en compte.

El pare, que també devia tenir gana o em va llegir la cara, va tirar pel dret:

—Resumint, que t'han acceptat per al projecte i la setmana que ve t'n vas a les convivències.

Convivències? No entenia res i, tal era el meu desconcert, que no em vaig amagar més. O parlava o els escanyava, i vaig preferir fer el primer.

—Quines convivències, papa? Es pot saber de què esteu parlant?

—És una oportunitat, filla —va dir la mare.

—Única —va rematar ell.

Ja no vaig poder més:

—M'HO PODEU EXPLICAR TOT DE COP D'UNA VEGADA?

—Mira —va fer el pare amb les mans alçades en un gest de calma—, la setmana que ve s'organitza un campament on hauràs de conviure uns dies amb la resta de seleccionats, és l'única condició que posa Harvard per acceptar-te, i no només això, sinó becar tota la teva formació.

—Un campament? Un campament a on? Però què diu? —L'opció d'escanyar-los anava prenent forma, i la mare, que em coneixia com si m'hagués parit, bé, ara que ho penso ho va fer, se'm va apropar i em va posar la mà a l'espatlla per calmar-me.

—Ha anat així de ràpid, guapa, t'ho hem amagat per si de cas no t'agafaven, però ara tot s'ha precipitat i n'estem molt orgullosos. És una oportunitat única, suposo que te n'adones.

—M'esteu dient que si vaig a aquestes colònies o el que sigui faré carrera a Harvard?

El pare va fer un somriure d'orella a orella.

—És increïble, però és així. A Harvard, nena, a Harvard!

Vaig haver de tensar els músculs, tots, i les faccions. No se'm podia escapar el més mínim símptoma de la felicitat que anava creixent a borbolls dintre meu. No els podia regalar aquest goig i delatar-me. No s'ho mereixien, m'acabaven de tractar com la nena petita a qui compren una bicicleta nova, i no, no ho pensava tolerar, i em feia una ràbia immensa l'espectacle que acabaven de muntar. M'havia de mantenir amb la mirada de cartró i sense cap arruga.

—I on és aquest campament?

—No ho sabem, el destí final és secret, només et podem dir que diumenge t'hem d'acompanyar a l'heliport de la Seu d'Urgell...

—Anirem amb helicòpter? —Cada vegada em costava més mantenir la calma i la indiferència. Només imaginar-me com ho petaria a TikTok i a Instagram, m'entraven ganes de posar-me a cridar.

Els es van adonar que em guanyaven i el pare ho va voler deixar ben clar.

—Anem a taula que el cava ja deu estar ben fresc. Hem de brindar! —va exclamar tan satisfet que feia pena.

—I exactament què farem allà? Quants serem?

—Un grup de vuit entre nois i noies. —La mare, ja entaulats, mentre el pare anava a la cuina, va prendre tot el protagonisme—. Es veu que l'interès de la universitat senzillament és la convivència sense cap xarxa social, és a dir, el redescobriments de les arrels socials...

—Com que sense cap xarxa social? —Allò que em temia em va caure al damunt com un pes mort.

El pare va tornar aleshores fent tentines amb una quiche lorraine, el meu plat preferit, la va deixar damunt la taula i va tornar cap a la cuina, vaig suposar, a buscar el cava. Abans de desaparèixer, va dir:

—Sí, no podeu portar ni mòbils, ni cap aparell electrònic, ni jocs digitals, ni música, ni tan sols un llibre...

—Que anem a un camp de concentració? —li vaig respondre, apujant el to de veu perquè li arribés des del menjador.

La mare em va tocar abans de parlar, una altra de les manies que no suportó d'ella, aquell contacte previ com si s'hagués d'aturar el món per una carícia al braç i tot arreglat.

—Guapa, només seran set dies i faràs amics nous.

Vaig reflexionar, fins i tot vaig pensar en la possibilitat de creuar-me i dir que no hi anava quan el tap de l'ampolla va explotar com un petard. Jo també tenia una copa al davant i allò era nou.

—Només uns dits, per brindar —va aclarir el pare mentre em servia.

Havia passat una setmana des de la revetlla de Sant Joan i havia planejat passar uns dies a Coma-ruga amb la Sílvia i els seus pares; els meus ja n'estaven informats. Ara allò havia canviat perquè les dates s'encavalcaven i vaig pensar en ella, en la Sílvia, en quina cara faria quan li expliqués tot allò, i en el grup de les nenes i la resta de companys de classe. Què en pensaria l'estirat de l'Andrés, el setciències de l'àula, el saberut de les matrícules d'honor, quan s'assabentés que m'havien seleccionat a mi, i no pas a ell, no només per entrar a Harvard, sinó per fer-ho amb tot pagat? Que m'havien seleccionat i que, si ho havien fet, era sense cap mena de dubte perquè m'havien trobat alguna cosa excepcional.

Vuit, només vuit alumnes havien estat elegits d'entre tots els estudiants de batxillerat del país, i encara que haver de passar set dies sense mòbil, *stories* i tiktoks suposava un autèntic pal, era com una mena de peatge que havia de pagar per pujar a la trona després.

I no, ni soc ni era tan imbècil com per deixar passar aquella oportunitat. Per això, i només per això, vaig deixar que el destí em cridés aquell «buh» a la cara i m'accelerés el cor.